

Борилъ усѣти какъ рѣцетъ му изстиватъ. Какво криеше Радулъ отъ него? Съ кого шѣпнѣше тѣй подозрително думи, които изглеждаше, че никое чуждо ухо не трѣбва да чуе? Ахъ, той и безъ това никога не бѣ изтривалъ отъ сърдцето си недовѣрието къмъ предания Калояновъ войвода, ала сега усѣти какъ подозрителността му нараства сто пѣти повече. Какво крояха въ собствения му домъ? Нима имаше вече нѣкаква вѣрна защита на която би могълъ да се опре? Защо той, безумникъ, бѣ вкаралъ тази змия съ собственитѣ си рѣце въ своето гнѣздо?

Борилъ трепна. Присви очи. Надникна навънъ, дори съ опасността да бѣде забелязанъ. Нѣмаше никакво съмнение.

Това бѣ Мария.

Какво дирѣше по това време младата девойка? За какво можеше да се разговаря съ протостратора?

Изведнѣжъ той се усмихна. Дигна рамене. Какъ не се бѣ сѣтилъ? Ясно бѣше. Великиятъ войвода бѣ приелъ да му служи заради Мария. А той, кѣде сѣ му били очитѣ до тогава. И какъ никой не бѣ му споменалъ нито дума за любовта, която цвѣтѣше подъ неговия покривъ?

Смѣла, чудна мисль го прекоси. Защо не? Тѣй щѣше да има две ползи. Първо — да привърже по-яко къмъ себе си войводата. Второ — да се избави отъ тежката грижа за Мариината зестра. А единъ по-знатенъ зетъ, щѣше да бѣде въ правото си да дири смѣтка. Мария не бѣ вече малка. Наистина кѣде му сѣ били очитѣ до тогава. Недавна венгерскиятъ, кралъ бѣ сгодилъ 5 годишната си дъщеря Елисавета за сина на Тюрингския Ландграфъ. А дъщерята на покойния императоръ Филипъ, щѣше презъ августъ да се омѣжи за новия алемански императоръ Отонъ — едва петнадесетъ годишна. Време бѣше да се помисли и за Мария...

Въ предверието отекнаха бързитѣ стѣпки на войводата. Борилъ веднага се махна отъ прозореца. Продължи разходката си отъ стена до стена.

Радулъ се извини за закъснението. Царьтъ пресѣче съ милостива усмивка и благосклонно движение словата